

■ Ὁμιλία στὴν Ἱερὰ Ἀγρυπνία τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων (8.11.2012)

Ἡ Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας μὲ κατανόησι καὶ εὐσπλαγχνῆ διάθεσι

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι ὡς πρότυπα εὐσπλάγγνου Διακονίας

Εἶς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
Ἄμην!

Σεβαστὴ Γερόντισσα, ὀσιώτατες Ἀδελφές καὶ Μητέρες, ἅγιες Γερόντισσες, Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καὶ Ἀδελφές, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀπευθύνω δύο λόγια στὴν ἀγάπη Σας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης αὐτῆς Ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων.

Σήμερα ὅλοι μας ἐορτάζουμε, διότι ὅλοι ἔχουμε Ἀγγέλους Φύλακας, τοὺς ὁποίους ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔδωσε μὲ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα.

Κάθε Χριστιανός, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ βαπτίζεται, λαμβάνει μία ἰδιαιτέρη δωρεά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν μεγάλην δωρεὰ νὰ ἔχη ἓναν Φύλακα Ἄγγελο, ὁ ὅποιος εἶναι φωτεινός, γεμᾶτος ἀγαθότητα, συμπάθεια καὶ εὐσπλαγχνία καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας καὶ νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ τοὺς ποικίλους κινδύνους.

Ὅταν ἐμεῖς ἀπὸ ἀγνοία, ἀπὸ ἀπροσεξία, ἀπὸ ἀμέλεια καὶ διαφόρους ἄλλους λόγους, ὑποπίπτουμε σὲ διάφορα ἁμαρτήματα, ἐκεῖνη τὴν στιγμήν χωριζόμεθα ἀπὸ τὸν Θεό, διότι ἡ ἁμαρτία μᾶς εἰσάγει στὸν χῶρο τοῦ σκότους, ἐνῶ ὁ χῶρος τοῦ Θεοῦ εἶναι χῶρος Φωτός.

Ὅταν ὁ πιστὸς ἐνεργῆ τις Ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, εὐρίσκεται μέσα στὴν ἄρρητη φωτοχυσία τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἐκεῖ βεβαίως εἶναι καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι.

Ἀλλά, ὅπως εἶπα, καὶ ὅταν ἀκόμη, ἐμεῖς ἐπιλέγουμε ἀπὸ ἀπροσεξία καὶ ἀφροσύνη, τὸν χῶρο τοῦ σκότους καὶ ἐπιτρέπουμε στὰ πάθη νὰ μᾶς κυριεύουν καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ γίνεται κατοικητήριον τῆς ἐνεργείας τῶν πονηρῶν πνευμάτων, πάλι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, γεμᾶτοι εὐσπλαγχνία καὶ ἀγάπη καὶ μὲ βαθεῖα συναίσθησι τῆς εὐθύνης ποὺ τοὺς ἔχει ἀναθέσει ὁ Θεός, εἶναι πλησίον μας.

Μπορεῖ μὲν νὰ στέκονται λίγο μακρύτερα, διότι βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν μέσα στὴν περιοχὴ τοῦ σκότους, ὅπου εὐρισκόμεθα

ἐμεῖς, ἀλλὰ ὁμως ἐκεῖ πλησίον προσεύχονται γιὰ μᾶς, χύνουν δάκρυα γιὰ μᾶς...

Μὴν Σᾶς φαίνεται παράξενο, ἔχει εὐλογῆσει ὁ Κύριος νὰ ἔχουμε πολλές Ἀποκαλύψεις, ὅπου οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι ἔκλαιγαν γιὰ τὶς ψυχὲς ποὺ εἶχαν στὴν εὐθύνη τους.

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι δὲν εἶναι ἀπλῶς κάποια ὄντα, τὰ ὁποῖα ἐὰν ἐμεῖς θέλουμε νὰ τὰ ἀποδεχθοῦμε, καλῶς ἔχει... Καὶ ἂν δὲν τὰ ἀποδεχθοῦμε, ἀπομακρύνονται λέγοντας, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, *ἀφοῦ δὲν μᾶς θέλουν οἱ ἄνθρωποι, ἐμεῖς ἔχουμε καὶ ἄλλες δουλειὲς νὰ κάνουμε.* "Ὁχι, ποτέ!...

Ὁ Ἅγιος Ἄγγελος, ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ παραλαμβάνει μία ψυχὴ στὸ Ἅγιο Βάπτισμα, μέχρι καὶ τὸ φοβερὸ Κριτήριο τοῦ Θεοῦ, θὰ εἶναι δίπλα μας καὶ θὰ προσπαθῆ μὲ ποικίλους τρόπους, ἀλλὰ ἰδιαίτερος καὶ πρωτίστως μὲ πολλὴ ἀγάπη, εὐσπλαγχνία, λεπτότητα καὶ μὲ εὐγένεια, χωρὶς νὰ βιάζη καὶ νὰ καταστρατηγῇ τὴν ἐλευθερίαν μας, νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ καὶ πάλι στὴν χώρα τοῦ Φωτός.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πολὺ συγκινητικὸ καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἐμβαθύνουμε σὲ αὐτό.

* * *

Αὐτὴ ἡ Διακονία ἔχει πολλὴ γλυκύτητα, εἶναι μία Διακονία Εὐσπλαγχνίας, μία Διακονία, τὴν ὁποία καλοῦμεθα ἐν συνεχείᾳ ἐμεῖς, μιμούμενοι τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, νὰ τὴν ἀσκήσουμε πρὸς τὸν Ἀδελφὸ μας.

Ἡ Διακονία τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων πρὸς ἐμᾶς ἀποτελεῖ μίαν εἰκόνα καὶ ἓνα πρότυπο τῆς Διακονίας μας πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μας.

Ἐμεῖς, ἀπέναντι στοὺς Ἀδελφούς μας, εἴμεθα ἀνυπόμονοι, σκληροί, ἀπαιτητικοί, θυμώδεις, ἐνίοτε ἀπαξιωτικοί, ἐνῶ ποτέ, μὰ ποτέ, ὁ Ἅγιος Ἄγγελος, ἂν καὶ εἶναι τόσο ἀνώτερος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν καθαρότητα ἀπὸ μᾶς, καὶ γενικὰ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι δὲν ὑποτιμοῦν ποτέ τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν ἀπαξιώνουν.

Δὲν λένε, τρόπον τινά: *συνέχεια μ' αὐτοὺς θ' ἀσχολοῦμαι; Ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν βάζουν μυαλό, συνέχεια ἀμαρτάνουν, ἀθετοῦν τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, λυποῦν τὸν Θεὸ καὶ ἐμᾶς, αἱ, ἀρκεῖ ἐπὶ τέλους...* "Ἐκανα τόσες προσπάθειες, ἄς ἀποσυρθῶ πλέον καὶ ἄς κἀνῆ ἐκεῖνος ὅ,τι νομίζει.

Ὁμως, ὄχι!... Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι συνεχίζουν, ὅπως εἶπα, μέχρι καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας νὰ προσεύχονται γιὰ μᾶς καὶ νὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ τὴν ἰδική μας σωτηρία.

Ἐτσι ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς... Ἐχει σημασία μία Ἑορτὴ νὰ ἀποτελῇ γιὰ μᾶς μίμησι τοῦ Ἁγίου ἢ τῶν Ἀγγέλων ποὺ

εορτάζουμε. Ἐορτὴ λοιπὸν τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων σημαίνει προσπάθεια μιμήσεως τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων.

Ἄλέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅτι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ γίνουμε τὰ *μαξιλαράκια* τῶν Ἀδελφῶν μας. Τί ἄρᾳ γε ἐννοῶ;

Ἦ πενθυμίζω ὅτι κάποτε ἓνας Μοναχὸς ἐρώτησε τὸν Ἀββᾶ Ποιμένα: *Γέροντα, ὅταν στὴν Ἐκκλησία, κατὰ τὴν διάρκειά της Λατρείας, ἰδῶ κάποιον Μοναχό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκεῖ καθισμένος καὶ τὸν ἔχει πάρει ὁ ὕπνος, εἶναι καλὸ νὰ τὸν ζυπνήσω; ἢ νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι;...*

«Θέλεις, ἐὰν ἴδωμεν ἀδελφὸν νυστάζοντα εἰς τὴν σύναξιν, νύξωμεν αὐτόν, ἵνα γρηγορήσῃ εἰς τὴν ἀγρυπνίαν;»

Ἦ Ἀββᾶς Ποιμὴν, ἓνας Ἅγιος, ὁ ὁποῖος ζῆ μέσα στὴν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου... Ὑποτίθεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι στὴν Ἐρημο ἔχουν κάπως σκληρὸ-τραχὺ χαρακτῆρα, εἶναι κάπως ἀπότομοι στὴν συμπεριφορὰ τους καὶ τὴν στάσι τους ἀπέναντι στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους...

Ἦ Ὁμως, ὄχι!... Οἱ ἐν Χριστῷ Ἀσκητές, οἱ Μοναχοὶ καὶ ὅλοι γενικά, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἔχουν τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτοὶ ἔχουν μία εὐαίσθητη καρδιά.

Ἦ κριβῶς ἓνα δείγμα ὅτι εὐρισκόμεθα στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ σιγὰ-σιγὰ προχωροῦμε καὶ ἀνεβαίνουμε τὴν κλίμακα τῆς σωτηρίας, εἶναι ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι ἡ καρδιά μας ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα γίνεται ὅλο καὶ περισσότερο εὐαίσθητη στὸν πόνο τοῦ ἄλλου.

Ἦ ἔτσι, ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀββᾶ Ποιμένος ἦταν ἡ ἀναμενόμενη: *Ἐγὼ ὄχι μόνο δὲν θὰ τὸν κέντριζα γιὰ νὰ ζυπνήσῃ, ἀλλὰ ἀντιθέτως: θὰ ἔβαζα τὸ κεφάλι τοῦ ἐπάνω στὰ γόνατά μου γιὰ νὰ τὸν ξεκουράσω.*

«Ἐγὼ τέως ἐὰν ἴδω τὸν ἀδελφὸν νυστάζοντα, τίθημι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἀναπαύω αὐτόν».

Ἦ μεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε διαστρέψει τὰ κριτήρια τῆς χριστιανικῆς μας ταυτότητος καὶ νομίζουμε ὅτι ἂν κάνουμε πολλὰς μετάνοιες, πολλὰς νηστείες, πολλὰ κομβοσχοίνια καὶ διάφορες ἄλλες ἀσκητικὲς ἀγωγές, νομίζουμε ὅτι αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μᾶς χαρακτηρίζουν ὡς Χριστιανούς.

Ἦ Ὁμως αὐτὸ εἶναι μεγάλο λάθος. Βεβαίως, ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ πρέπει νὰ γίνωνται, ἀλλὰ ὑπενθυμίζω ὅτι στὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, ὅλα αὐτὰ ποὺ προανέφερα εἶναι *ἐργαλεῖα-μέσα*, προκειμένου νὰ φθάσουμε στὸν σκοπὸ μας.

Ἦ ἐν πρέπει δηλαδὴ νὰ προσκολλώμεθα σὲ αὐτά, στὰ *ἀσκητικά*, καὶ νὰ νομίζουμε ὅτι ἐπειδὴ πράττουμε αὐτά, ὁ Θεὸς –τρόπον τινὰ– μᾶς ὀφείλει καὶ τὴν σωτηρία μας, ὅπως νόμιζε ὁ καημένος ὁ Φαρισαῖος.

Αὐτὰ εἶναι μέσα γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν σκοπὸ μας καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ἐν γένει τῆς Χριστιανικῆς Ζωῆς εἶναι νὰ ἀποκτήσουμε μία καρδιά, ἡ ὁποία νὰ ἔχη ἀπεριόριστη συμπάθεια, ἀγάπη, εὐσπλαγχνία καὶ εὐγένεια πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας, ἀνεξαρτήτως ποιοί εἶναι αὐτοί: εἴτε τῆς Πίστεώς μας εἴτε ὄχι· εἴτε ὁμοεθνεῖς μας εἴτε ἄλλοεθνεῖς· εἴτε πιστοὶ εἴτε ἄπιστοι· εἴτε ἁμαρτωλοὶ εἴτε ἅγιοι... Πρέπει στὴν καρδιά μας νὰ ὑπάρχουν αἰσθήματα ἀγάπης, εὐσπλαγχνίας, συμπαθείας, μία εὐαισθησία δηλαδή, τὴν ὁποία δίδει ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά μας.

Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους: ἐπειδὴ ἀκριβῶς εὐρίσκονται μέσα στὴν ἄρρητη φωτοχυσία τῆς Ἁγίας Τριάδος, δηλαδή κοινωνοῦν μὲ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γι' αὐτὸ εἶναι ἀπεριόριστα εὐσπλαγχοὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ κάνουν τὸ πᾶν προκειμένου νὰ τοὺς φέρουν στὴν σωτηρία.

* * *

Ἐμεῖς ἄρα γε τὸ κάνουμε αὐτό; Ἔχουμε συμπάθεια μέσα μας; Συμπάσχουμε μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας ἢ λέμε: *καλὰ νὰ πάθη, μὲ αὐτὰ ποὺ ἔκανε αὐτὸ τοῦ ἄξιζε;*

Σκληρὸς ὁ λόγος καὶ ἀπάνθρωπος καὶ δυστυχῶς ἀκούγεται ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς, ὄχι ἀραιὰ καὶ ποῦ, ἀλλὰ συχνά. Εἴμεθα σκληροὶ ἀπέναντι στὴν δυστυχία, στὸν πόνο, στὰ προβλήματα τοῦ ἄλλου.

Προχθὲς εἶχα μία συζήτησι μὲ ἓνα πρόσωπο καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸν πείσω, ὅτι *ὁ τάδε ἄνθρωπος ὁ καημένος εἶναι σὲ κατάστασι ἀθλία, δὲν ἔχει νὰ φάη, νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιό του, τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε...* Καὶ αὐτὸς ἔλεγε: *νὰ πάη νὰ δουλέψῃ!*... Καὶ ἐγὼ ἐπέμενα: *ἀλλά, ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει τώρα, τί θὰ κάνουμε;* Ὅσο τοῦ ἔλεγα ἐγὼ, τόσο αὐτὸς σκλήρυνε καὶ ἔκανε πίσω...

Αἶ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο Χριστιανὸς δὲν εἶναι, ἀλλὰ οὔτε ἄνθρωπος, μὲ συγχωρεῖτε ποῦ θὰ τὸ πῶ ἔτσι κάπως σκληρά... Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μιμεῖται τὴν ἀγαθότητα αὐτῆ τοῦ Κυρίου μας... Πρωτίστως, διότι ὁ Χριστὸς μας εἶπε *νὰ γίνουμε οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος οἰκτίρμων ἐστίν,* δηλαδή εὐσπλαγχνος...

Καὶ βεβαίως, σήμερα οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι εἶναι ὁδηγοὶ μας στὸ θέμα αὐτό.

Ἄς ἀναλογισθῆ ὁ καθένας, ἄς κάνῃ μία ἀναδρομὴ στὸ βίο του, ἀπὸ τότε ποῦ βαπτίσθηκε –βεβαίως δὲν ἐνθυμεῖται τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἀλλὰ ἄς προσεγγίση ὅσο εἶναι δυνατόν– μέχρι τώρα καὶ ἄς κάνῃ λογαριασμό, κατὰ πόσον αὐτὸς ἦταν ἀπέναντι στὸν Θεὸ συνεπῆς στὴν χριστιανικὴ του ταυτότητα.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη κανεὶς, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ὅλα πῆγαν καλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι καθαρὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἐλύπησα ποτὲ τὸν Θεὸ οὔτε κἂν μὲ μία σκέψι, διότι μὴν πηγαίνῃ ὁ νοῦς μας σὲ βαρεῖες ἁμαρτίες. Τὸν Κυριό μας μπορεῖ νὰ Τὸν λυπήσουμε ἀφάνταστα καὶ μὲ ἓναν λογισμό, μὲ μία σκέψι, μὲ μία φαντασία, μὲ ἓνα αἶσθημα, πὸ δὲν εἶναι πλήρες ἀπὸ εὐσπλαγχνία, καθαρότητα, Φῶς.

Ἐπομένως, ἐὰν ἐμεῖς δὲν εἴμεθα ὅπως θὰ μᾶς ἤθελε ὁ Θεὸς καὶ δὲν ξέρουμε ἂν θὰ διορθωθοῦμε στὸ μέλλον, πῶς εἴμεθα σκληροὶ τώρα στοὺς ἄλλους καὶ ἀπότομοι καὶ ἄσπλαγχοι;

Λέγει στὴν Ἁγία Γραφή, στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: *«μὴ προσταράξης ψυχὴν θλιβομένην»*. Εἶναι Ἀδελφοί μας, οἱ ὁποῖοι ὑφίστανται πολλὰς τλαιπωρίες, εἶναι σὲ πολὺ μεγάλη στενοχώρια, ἔχει ταραχθῆ τὸ εἶναι τους... Ὅπως ὅταν ἡ θάλασσα ἀγριεύῃ, ἔρχεται ὁ βυθὸς στὴν ἐπιφάνεια καὶ γίνεται μία θολούρα καὶ μία ζάλη καὶ μία κατάστασι ἀπελπιστική, ἔτσι ἀκριβῶς μπορεῖ νὰ συμβαίῃ μὲ τὸν ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο πὸ εἶναι δίπλα μας. Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ ὁ ἄλλος νὰ ἀντιμετωπίσῃ στὴν ζωὴ του.

Ἐπομένως, πρόσεξε πῶς θὰ τοῦ φερθῆς, πῶς θὰ τὸν προσεγγίσῃς, ἔχοντας ἀκριβῶς ὑπόδειγμα τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι στὴν περίπτωσι αὐτὴ πλησιάζουν τὴν ψυχὴ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν, ἐνισχύσουν...

Εἶναι σὰν νὰ λένε στὴν ψυχὴ: *Εἶσαι σὲ μία δύσκολη κατάστασι, ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι... Ἔχει ὁ Θεός!... Ὅσο εὐρίσκεσαι στὴν ζωὴ αὐτῇ, ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ ἓνα βῆμα πρὸς τὸ Φῶς... Μὴν κυριεύεσαι ἀπὸ τὴν ἀποθάρρυνσι, τὴν ἀπόγνωσι, ἔστω καὶ ἂν τὰ προβλήματα σου εἶναι μεγάλα καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν δείχνουν κατανόησι καὶ μάλιστα σοῦ προσθέτουν πληγὰς ἐπάνω στὶς πληγὰς, ταραχὴ ἐπάνω στὴν ταραχὴ, θλίψι ἐπάνω στὴν θλίψι... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι κοντὰ σου, σὲ κρατῶ ἀπὸ τὸ χέρι... Παρ' ὅτι μὲ ἔχεις λυπήσει τόσες φορές, σὲ κρατῶ ἀπὸ τὸ χέρι σφιχτὰ καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, μέχρις ὅτου παρουσιασθοῦμε ἐνώπιον τοῦ φρικτοῦ Κριτηρίου... Ἀκόμη καὶ ἐκεῖ θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ...*

* * *

Εἶχαμε ἀναφερθῆ, στὴν τελευταία μας Κυριακάτικη Ἐνοριακὴ Σύναξι, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, σὲ ἓνα ἐκπληκτικὸ γεγονός.

Μία ψυχὴ ἀπέθανε σὲ μεγάλη ἁμαρτωλότητα, δὲν εἶχε μετανοήσει, μάλιστα εὐρίσκετο καὶ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις... Ἐπεσε ἓνας κεραυνὸς καὶ ἀπέθανε, κεραυνόπληκτος... Χωρίσθηκε ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ ἡ ψυχὴ ἔφθασε ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου. Καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγγελὸς του κρατοῦσε ἓνα βιβλίον –προφανῶς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς

ψυχῆς— καὶ προσπαθοῦσε ἀγωνιωδῶς, φυλλομετρώντας νὰ βρῆ κάτι καλὸ γιὰ νὰ προβάλῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πῆ: *Θεέ μου, γενοῦ ἴλεως, ἔχει κάνει καὶ ἓνα καλό...*

Καὶ ξαφνικά, βρίσκει κάτι πολὺ σημαντικό: αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε γίνεαι αἷτιος νὰ σωθοῦν δύο ψυχές, δύο ἄνθρωποι... Εἶχε ἀποφευχθῆ ἓνα φονικὸ καὶ βεβαίως καὶ ὁ ἓνας ποὺ θὰ ἐφονεύετο θὰ ἔχανε τὴν ψυχὴ του καὶ ὁ ἄλλος θὰ εἶχε τὶς ἀνάλογες ἐπιπτώσεις, ἐφ' ὅσον θὰ ἦταν φονιάς... Εἶναι πραγματικὴ ἱστορία, συνέβη πρὶν μερικὰ χρόνια στὴν περιοχὴ τῶν Καλαβρῦτων στὴν Πελοπόννησο.

Καὶ πῆγε ὁ Ἅγιος Ἄγγελος ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ λέγει: *Κύριε, ἔχει κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος αὐτὰ τὰ δύο καλά...* Ὅποτε ὁ Κύριος εὐλόγησε νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴ ἡ ψυχὴ πάλι στὴν ζωὴ, γιὰ νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἐτοιμασθῆ καὶ κάποια ἄλλη στιγμὴ θὰ ἔπαιρνε τὴν ψυχὴ του ὁ Ἅγιος Ἄγγελος ὀριστικὰ πλέον. Καὶ πράγματι, ἐπέστρεψε αὐτός, ὁ κεραυνόπληκτος, ἔζησε περίπου δέκα χρόνια μὲ μία συγκλονιστικὴ μετάνοια καὶ ἔφυγε ὡς ἓνας καλὸς Χριστιανός.

Ἀλλά, τί εἶχε συμβεῖ ὅμως;

Ἀναφερόμεθα, συζητοῦμε γιὰ τὴν εὐσπλαγχνία... Λησμονοῦμε ὅμως, ὅτι μέσα στὴν εὐσπλαγχνία αὐτὴ περιλαμβάνεται ἡ *συγκατάβασις* στὸν πόνο, στὴν θλίψι τοῦ ἄλλου, ἡ *κατανόησις*, τὸ νὰ μὴν ἀγνοήσουμε τὸν Ἄλλον, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ μία δύσκολη στιγμὴ... Ἄν τὸν ἀγνοήσουμε, γι' αὐτὲς τὶς λίγες στιγμὲς ποὺ δὲν τοῦ μιλήσαμε, δὲν δεῖξαμε ἐνδιαφέρον, δὲν τὸν ἀγκαλιάσαμε, δὲν τὸν παρηγορήσαμε, ἀλλὰ ἀντιθέτως τοῦ εἶπαμε: *φύγε ἀπὸ ἐδῶ, νὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς, παλιάνθρωπε, ποὺ ζητιανεύεις καὶ δὲν φροντίζεις ἐπὶ τέλους νὰ διορθωθῆς καὶ ζῆς εἰς βάρος τῶν ἄλλων, κλπ.,* μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ πάῃ νὰ αὐτοκτονήσῃ στὴν ἀπόγνωσί του, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ, καὶ ἐμεῖς νὰ μείνουμε μὲ τὸ *χάρισμα* (!) νὰ χρησιμοποιοῦμε *κοσμικὰ ἐπίθετα*...

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἀμαρτωλός, ἔκλεβε, ἦταν ἐριστικός, καὶ εἶχε τὸ ἰδιαίτερο *χάρισμα* στὸ χωριό του νὰ μεταθέτῃ τὰ ὄρια στὰ κτήματα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔβγαζε πολλὰ, καὶ γι' αὐτὸ ὠνομάζετο *χωματοουργός*.

Αὐτὸς ὁ *ἄσωτος*, τὸν ὁποῖο ἐγνώριζαν ὅλοι καὶ τὸν ἔκαναν πέρα, διότι εἶχε καταντήσῃ πολὺ κουραστικός, κάποια ἡμέρα πρὸς τὸ βραδάκι, μπῆκε στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ εἶδε ἓναν νέο ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος καθόταν μόνος του σὲ μία γωνιά, θλιμμένος, ἀμίλητος...

Προσεῖτε τώρα!... Αὐτὸς μέσα στὴν κακία του, στὸ σκοτάδι ποὺ εὐρίσκετο, εἶχε κάποια αἰσθήματα, μᾶλλον ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἀνανέωσε τὴν ἀνθρωπιὰ του, τὴν *ζέθαψε*... Καὶ ὅταν εἶδε λοιπὸν αὐτὸν τὸν νέο, τὸν λυπήθηκε καὶ εἶπε στὸ ἀφεντικὸ τοῦ καφενεῖου νὰ τὸν κεράσῃ ἓνα

οὔζο ἐκ μέρους του. Πράγματι, τοῦ πήγανε τὸ οὐζάκι καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο πήγε καὶ κάθισε δίπλα στὸν ξένο γιὰ νὰ τοῦ κάνη λίγο παρέα... Σοῦ λέει: *ξένος εἶναι ὁ καημένος, τί βάσανα νὰ ἔχη, γιατί νὰ εἶναι θλιμμένος...* Καὶ ἔπιασε συζήτησι, δημιουργήθηκε μία ἀτμόσφαιρα οικειότητος, καὶ ἐκεῖ λοιπὸν ἄνοιξε τὴν καρδιά του ὁ ξένος νέος. Τὸν ἐρώτησε, *τί τοῦ συμβαίνει καὶ εἶναι σκεπτικὸς καὶ θλιμμένος. Καὶ τοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ νέος: μὲ ἔχουν πληρώσει, μόλις λίγο βραδιάσει, νὰ πάω νὰ σκοτώσω τὸν τάδε.*

Ὁ *χωματουργὸς* ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἔμεινε ἄναυδος, καὶ ἐνῶ ζοῦσε μία ζωὴ ποὺ δὲν ἦταν κατὰ Θεόν, ἄρχισε νὰ τὸν προτρέπη: *μή, πρὸς Θεοῦ, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ σκοτώσης ἕναν ἄνθρωπο, θὰ κλείσης ἕνα σπίτι, μιὰ οἰκογένεια, θὰ χαθῆς κι ἐσύ.* Καὶ τοῦ μίλησε ὅπως θὰ μιλοῦσε ἕνας Χριστιανὸς ποὺ θὰ ἔκανε κήρυγμα, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἴδιος δὲν ἐπίστευε αὐτὰ ποὺ ἔλεγε καὶ βεβαίως δὲν τὰ ἐβίωνε.

Ἀποτέλεσμα: ἦλθε σὲ συναίσθησι αὐτὸς ὁ νεαρός, συγκλονίστηκε καὶ τοῦ εἶπε: *μπάρμπα-θεῖε, μ' ἔσωσες, σήμερα ποὺ σὲ συνάντησα. Λοιπὸν, θὰ πάω πίσω σ' ἐκεῖνον ποὺ μοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα, θὰ τοῦ τὰ πετάξω στὰ μοῦτρα καὶ δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶχε πεί καὶ μὲ εἶχε πληρώσει.*

Ἐτσι λοιπὸν, ἀποφεύχθηκε ἕνας φόνος καὶ ἡ καταστροφὴ βεβαίως καὶ τοῦ ξένου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ πήγαινε στὴν φυλακὴ καὶ θὰ ὑπέφερε καὶ ὅλη του ἡ οἰκογένεια.

Προσέξτε τώρα!... Γιὰ νὰ δεῖξη συμπάθεια σὲ ἕναν ξένο γιὰ λίγα λεπτὰ ποὺ κάθισε δίπλα του, κέρδισε τὴν αἰώνια ζωὴ. Μποροῦσε νὰ πῆ: *τί μὲ νοιάζει ἐμένα; ἕνας ξένος εἶναι, ἐγὼ νὰ πιῶ τὸ οὐζάκι μου, νὰ τὰ πῶ λίγο μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ πάω σπίτι μου, νὰ σκεφθῶ τὶς πονηριὲς ποὺ θὰ κάνω αὔριο γιὰ νὰ μεταποίσω τὰ ὄρια τῶν ἀγρῶν...*

Καὶ ὅμως, κάτι μέσα του μίλησε... Μὴν ἀμφιβάλλουμε γι' αὐτό: ἦλθε ὁ Ἅγιος Ἄγγελος τῆς ψυχῆς του, τὸν ἀγκάλιασε, τοῦ χάϊδεψε τὴν καρδιά του, καὶ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἦλθαν στὴν ἐπιφάνεια τὰ ὠραῖα αἰσθήματα, καὶ αὐτὸ ἔφερε τὴν σωτηρία.

Ἀυτὸς λοιπὸν, ὁ *χωματουργὸς*, ἀφοῦ τὰ διηγήθηκε αὐτὰ καὶ τὰ ἐξωμολογήθηκε, ἐφ' ὅσον ἐπανῆλθε στὴν ζωὴ, ἔζησε πλέον μὲ μετάνοια, δέκα χρόνια, καὶ μετὰ ἔφυγε ὡς ἕνας ἄριστος Χριστιανός, μὲ καλὴ φήμη, ἔκανε ἐλεημοσύνες, πλέον εἶχε ἀλλοιωθῆ τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

* * *

Ἐτσι, Σᾶς παρακαλῶ πάρα πολύ, καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ μιμούμεθα τοὺς Ἁγίους Ἄγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο λειτουργοῦν σὲ ἐμᾶς, μᾶς διακονοῦν.

Ἐμεῖς ἄρα γε, τί πρότυπο ἔχουμε στὴν συμπεριφορά μας ἀπέναντι στοὺς ἄλλους; "Ὅτι μᾶς κατέβει στὸ μυαλὸ θὰ κάνουμε; "Ὅτι μᾶς σπρώχνουν καὶ ὠθοῦν τὰ πάθη θὰ κάνουμε; Ἡ θὰ ἔχουμε τὴν σκέψι, ὅτι ἓνας Ἅγιος Ἄγγελος φωτεινὸς εἶναι δίπλα μας καὶ μὲ πολλὴ τρυφερότητα καὶ στοργὴ καὶ ὁμορφὸ τρόπο μᾶς σπρώχνει ἀπαλά, μὲ ἀγάπη, πρὸς τὴν ὁδὸ τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Σωτηρίας;

Ἀὐτὸ τὸ παράδειγμα πρέπει νὰ μᾶς συγκινῆ, νὰ μᾶς δημιουργῆ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Φύλακα Ἄγγελό μας, καὶ αὐτὸν νὰ μιμούμεθα καὶ ἐμεῖς στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους, στὴν Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας, στὴν κοινωνία ἀγάπης μαζί του.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικὸ ὄν, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἂν δὲν εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους... Μὲ τὴν καλὴ ἔννοια ἢ *κοινωνία*, διότι καὶ οἱ κλέφτες καὶ οἱ ληστές, ὅταν κάνουν συμμορίες, ἔχουν κοινωνία μεταξύ τους, ἀλλὰ ὄχι κοινωνία Φωτὸς, ἀλλὰ σκότους.

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι μᾶς ὠθοῦν νὰ ἔχουμε κοινωνία Φωτὸς, ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας μὲ τοὺς Ἀδελφούς μας, καὶ νὰ εἴμεθα σὲ ἐτοιμότητα νὰ μὴν παραβλέσουμε ποτὲ τὸν πονεμένο ἄνθρωπο, νὰ μὴν λησμονοῦμε τὴν Διακονία τοῦ θλιμμένου ἀνθρώπου.

Καὶ μὴ τυχὸν ἀδιαφορήσουμε γι' αὐτὸν ἢ τὸν περιφρονήσουμε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἀποβῆ ὀλέθριο, διότι ὁ ἄλλος πιθανὸν νὰ κάνῃ τὸ τελικὸ του βῆμα πρὸς τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ἀπώλεια. Ἀλλά, νὰ προσευχηθοῦμε γι' αὐτόν, νὰ δεῖξουμε ἐνδιαφέρον καὶ τὸ κυριώτερο: νὰ μὴν τὸν κατακρίνουμε, νὰ μὴν λάβουμε στάσι κριτοῦ καὶ κατακριτοῦ ἀπέναντι στὸν ὅποιονδήποτε Ἀδελφὸ μας, σὲ ὅποιοδήποτε ἐπίπεδο ἀμαρτωλότητος καὶ ἂν βρίσκεται, ἔστω καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἔχῃ στραφῆ ἐναντίον του καὶ ἢ κατακραυγῆ τοῦ σύμπαντος εἶναι στὸ κεφάλι του...

Ἐσύ, ἂν εἶσαι Χριστιανός, ἐνθουμούμενος τὸν Φύλακα Ἄγγελό σου, ποὺ εἶναι δίπλα σου καὶ τόσα χρόνια ἐκεῖνος σοῦ δείχνει εὐσπλαγχνία, νὰ δεῖξῃς καὶ ἐσὺ εὐσπλαγχνία πρὸς τὸν Ἀδελφὸ σου καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃς. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ἀγκάλιασμα, εἴτε εἶναι νοερὸ εἴτε πραγματικὸ, θὰ εἶναι ἢ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου, θὰ εἶναι μαζί σου ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου.

* * *

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἢ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς σημερινῆς Ἑορτῆς κλείνει μὲ μία καταπληκτικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα. Εἶναι συγκλονιστικὴ, διότι ἀνατρέπει ὅλη τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ. Ἄλλωστε ὁ Κύριός μας, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ζωὴ Του καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν διδασκαλία Του, ἦταν

κυριολεκτικά *ἐπαναστάτης*, μὲ τὴν καλὴ ἔννοια. Ἀνέτρεψε καὶ ἀνέτρεπε συνεχῶς ὅλα τὰ κατεστημένα καὶ τὶς ἀ-νόητες ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες εἶχαν μέσα τους τὴν σπορὰ τῆς ὑπερηφανείας, τῆς ἐλλείψεως ἀγάπης καὶ τῆς ἀσπλαγχνίας πρὸς τοὺς ἄλλους.

Καὶ λέει ὁ Κύριος : «*Ἐξομολογοῦμαί Σοι, Πάτερ, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυσας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις. Ναί, ὁ Πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν Σου*».

Ἀηλαδή, ὁ Κύριός μας εὐχαριστεῖ τὸν οὐράνιο Πατέρα, διότι ἔδειξε τέτοια συγκατάβασι, ὥστε αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τὰ Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι οὐράνιος θησαυρός, δὲν τὰ ἀπεκάλυψε σὲ σοφοὺς καὶ συνετούς, οἱ ὁποῖοι προτάσσουν τὴν λογικὴ τους, τὴν ἐξυπνάδα τους, τὴν μόρφωσί τους, ἀλλὰ ὁ Κύριος συγκατέβη καὶ συγκαταβαίνει συνεχῶς νὰ τὰ ἀποκαλύπτῃ στὰ *νήπια*. Στὰ *νήπια*, ὄχι στὰ μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ σὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γίνεи ἐν Χριστῷ *νήπια*.

Διότι πράγματι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι συμπαθῆς, ὅταν ξεπερνᾷ τὰ στερεότυπα τὰ κοινωνικὰ καὶ μπορῇ νὰ σταθῇ δίπλα στὸν Ἄλλον, ὅπως ἔκανε αὐτὸς στὸ καφενεῖο, γίνεται *νήπιο*.

Αὐτός, ὁ *χωματουργός*, δὲν λειτουργοῦσε λογικὰ ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀλλὰ ἔγινε *νήπιο*. Ἔνας ἄλλος θὰ ἔλεγε : *τί κάθεσαι τώρα καὶ ἀσχολεῖσαι μ' αὐτόν;* Αὐτὸς ὅμως, ἐπειδὴ ὁ Φύλακας Ἄγγελός του τὸν ἀγκάλιασε, ἀξιοποίησε μία εὐκαιρία, προσέξετε Σᾶς παρακαλῶ, ἡ ὁποῖα τελικὰ ἀποδείχθηκε ἡ σωτηρία του! Λειτουργῆσε ὄχι βάσει τῆς λογικῆς, ἀλλὰ βάσει τῆς ἀγαθότητος, τῆς εὐσπλαγχνίας ποὺ γεμίζει καὶ πλημμυρίζει τὸ εἶναι μας καὶ τὴν καρδιά μας, ὅταν μιμούμεθα τοὺς Ἁγίους Ἄγγέλους καὶ ὅταν προσπαθοῦμε νὰ τοὺς ἔχουμε δίπλα μας, νὰ μὴν τοὺς λυποῦμε, νὰ ἔχουμε μία οἰκειότητα, καὶ ὅταν τοὺς ἐπιτρέπουμε νὰ μᾶς διοχετεύουν Φῶς, Εἰρήνη, Ἀγαθότητα, ἐν Χριστῷ *νηπιότητα*, ἔτσι ὥστε δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ μᾶς ἀποκαλύπτονται τὰ Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ.

Καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἦσαν ἀπλοῖ ψαράδες καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Κύριος τοὺς ἀπεκάλυψε τὰ Μυστήρια τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ ἔκαναν θαύματα, ἐκήρυτταν τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν... Ποιοί; Αὐτοὶ ποὺ ἦσαν ἀπλοῖ ψαράδες.

Ἔτσι λοιπόν, ὁ Κύριος εὐχαριστοῦσε τὸν οὐράνιο Πατέρα, διότι δὲν τὰ ἀπεκάλυψε αὐτὰ στοὺς σοφοὺς καὶ συνετούς, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ εἶναι δεκτικοὶ αὐτῆς τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλὰ τὰ ἀπεκάλυψε στὰ *νήπια*, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀκακία, τὴν ἀπλότητα, τὴν ταπεινώσι, τὴν εὐσπλαγχνία, ἔγιναν τὰ *νήπιά Του*.

Εἴθε λοιπόν καὶ ἐμεῖς νὰ προσπαθοῦμε νὰ γινώμεθα σὲ κάθε λεπτὸ καὶ σὲ ὅλη μας τὴν ζωὴ, *νήπια τοῦ Χριστοῦ μας*, ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογία

τῶν Ἁγίων μας Ἀγγέλων καὶ μιμούμενοι τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, τοὺς Ὅποιους εἶθε νὰ ἔχωμε τὴν εὐλογία νὰ Τοὺς αἰσθανώμεθα πάντοτε δίπλα μας ὡς Ὁδηγούς, ὡς Προστάτας, ὡς Πατέρας, ὡς Μητέρας, ὡς Μεγάλους Ἀδελφούς, οἱ Ὅποιοι μᾶς ἐναγκαλίζονται, πρὸς τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας μας, πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὥστε νὰ γίνωμε καὶ ἡμεῖς κατοικητήρια τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

† ὁ Ὡ.Κ.

8.11.2012

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων